

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 165

гр. Пловдив , 16.06.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, II СЪСТАВ в закрито заседание на шестнадесети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Нина Ив. Кузманова
Членове:	Славка Г. Димитрова Веселин Д. Хаджиев

като разгледа докладваното от Веселин Д. Хаджиев Въззивно частно наказателно дело № 20215300601261 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.243, ал.7 от НПК.

Постъпила е частна жалба от С.М.С., като представител на „***“ ООД против Определение № 133 от 23.03.2021 г. по ЧНД №1359/21 г. по описа на Районен съд Пловдив - III н.с., с което е потвърдено Постановление на Районна прокуратура Пловдив от 06.07.2020 г. за прекратяване на наказателно производство по Досъдебно производство № 99/2020 г. по описа на РУП Стамболийски при ОД на МВР Пловдив , водено за престъпление по чл.209, ал.1 и такова по чл.290, ал.1 от НК.

В жалбата се твърди, че атакуваното определение е непълно и незаконосъобразно, със съществени процесуални нарушения. Изтъква се, че съдът изцяло е възприел заключенията на прокурора за липса на престъпление, като са кредитирани показанията на едни свидетели, а на други не. Искане се същото да се отмени и делото да се върне на прокурора за допълнително разследване.

Пловдивският окръжен съд, проверявайки законосъобразността и обосноваността на атакуваното постановление, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да прекрати наказателното производство, представителят на държавното обвинение е възприел следната фактическа обстановка:

Досъдебно производство № 837/2019 г. по описа на Първо РУП Пловдив е образувано за престъпление по чл. 209, ал. 1 от НК. В хода на производството не е привлечено лице в качеството на обвиняем, за това че в периода 01.09.2017 г. - 18.09.2017 г. в гр. П., с цел да набави за себе си или за друго имотна облага, е възбудено и поддържано заблуждение у С.М.С. и с това е причинена имотна вреда на „***“ ЕООД в размер на 5074,50 лева.

В хода на разследването прокурорът е установил следната фактическа обстановка:

Свидетелят С.М.С. бил едноличен собственик на капитала и управител на „***“ ЕООД, с основен предмет на дейност производство на земеделска продукция. Св. С. бил регистриран и като земеделски производител.

През 2017 г. „***“ ЕООД отглеждало картофи, царевица, лук, чушки и други земеделски култури на земеделски земи, находящи се в близост до сградата на Пловдивския университет, на изхода на гр. Пловдив в посока гр. Пазарджик.

Свидетелят Н.В.Б. бил регистриран като земеделски производител, като същият и св. С. се познавали, предвид извършваната от тях дейност.

През 2019 г. св. С., в качеството на управител на „***“ ЕООД, подал граждански иск срещу св. Б. с петитум последният да бъде осъден да му заплати сумите по фактури № 000000031/01.09.2017 г., № 000000032/04.09.2017г., № 000000033/10.09.2017 г. и № 000000034/18.09.2017 г., които били дължими за продажбата на общо 33 830 кг. чушки при цена от 0,125 лв. за килограм. По повод подадената от „***“ ЕООД искова молба било образувано и водено гр.д. № 3872/2019 г. по описа на Районен съд - Пловдив. В хода на воденото гражданско дело била изготвена и приета съдебно счетоводна експертиза, която определила посредством сумиране на посочените във фактурите общи стойности на описаните в тях стоки - чушки, че същите са били на обща стойност 5074,50 лева с включен ДДС.

Отделно от подадената пред Районен съд - Пловдив искова молба срещу св. Н. Б., св. С., като управител на „***“ ЕООД, сезирал РП - Пловдив с оплаквания, че Б. е отрекъл пред РС - Пловдив да е закупувал чушки от

посоченото дружество, а същевременно е продал идентични количества чушки на „***“ ЕООД и не ги е осчетоводил в собствените си счетоводни документи. Именно по повод на тези оплаквания на св. С. е било образувано и водено досъдебно производство № 99/2020 г. по описа на РУП Стамболийски при ОД на МВР Пловдив.

Св. С. сочи, че е имал уговорка със свид. Б., последният да взима от произведените от „***“ ЕООД чушки, а да ги заплати впоследствие, когато ги продаде. Св. С. също така заявявал в хода на производството, че при всяко товарене на чушки от земите на „***“ ЕООД са уговаряли със св. Б. различна продажна цена, като обаче не може да посочи каква конкретно е била тя за всеки отделен ден. Между „***“ ЕООД и св. Б. не били съставяни приемо-предавателни протоколи или други документи, които да сочат какви конкретно количества чушки са били взети от св. Б., кога конкретно е било това и на каква цена, а фактури № 000000031/01.09.2017 г., № 000000032/04.09.2017 г., № 000000033/10.09.2017 г. и № 000000034/18.09.2017 г. св. С. съставял впоследствие - не на датите, посочени в тях като дати на издаване. Той си записвал натоварените през няколко дни чушки на непотребни листчета, впоследствие ги сумирал и така определял какво количество чушки да впише във всяка фактура. Самият С. посочил, че Б. не се е подписвал нито на листчетата с отразени количества натоварени чушки, нито на издадените фактури, както и няма лице, което пряко и непосредствено да е възприело конкретна уговорка между двамата, количествата натоварени чушки, дните, в които това е било сторено или пък цената, която св. Б. следвало да заплати за чушките.

Св. Б., от своя страна, отрича взимането на чушки от „***“ ЕООД, а за чушките предадени от него на „***“ ЕООД, посочил, че не са били собственост на дружеството, сочено като оцетено юридическо лице, като се възползвал от правото си по чл. 121 от НПК.

Така приетата от прокурора фактическа обстановка се установява от показанията на свидетелите С.М.С., И. А. П., П. Б., Н.В.Б., И. З. Д., Г.А.К. и Г.Т., както и от приложените по делото писмени доказателства – фактури, протоколи от съдебни заседания, ведно с експертно заключение по гр.д. № 3872/2019 г. на РС Пловдив, справка за ползвани земеделски земи, справка по

ЗДДФЛ от информационните масиви на НАП, ведно с хронологична ведомост.

Районният съд е възприел напълно фактическите и правни изводи на държавното обвинение, като е намерил, че същите почиват на задълбочен и правилен анализ на събрания по досъдебното производство доказателствен материал.

Настоящата въззивна инстанция приема и споделя изцяло заключенията на районния съд.

На първо място следва де се посочи, че разследващият орган е положил необходимите усилия за разкриване на релевантните за установяване на обективната истина обстоятелства. Разпитани са всички лица (някои от тях няколкократно), за които има данни да са съпричастни или да имат относима към случая информация.

Показанията на свидетели П. и Б. подкрепят частично изложеното от св. С., що се отнася до обстоятелството, че св. Б. е идвал няколко пъти в земите обработвани от ****“ ЕООД и е товарил чушки. Но нито конкретни параметри на договорките, нито натоварените количества стока са известни на някой от свидетелите. По делото няма представени и надлежни писмени доказателства за такива. Дори показанията на св. С. не са категорични относно това, на коя дата какво количество чушки са предадени на св. Б.. По делото са представени фактури съставени от св. С., в качеството му на представител на „****“ ЕООД, в които са включени сумирани количества, предадени на св. Б. в различни дни. Макар Закона за счетоводството да не изисква полагане на подпис от получателя на стоката (каквото обяснения дава св. С. за липсата на положен от Б. подпис), самото издаване на фактура не може да задължи посочения в същата като получател. Необходимо е получателят да е валидирал по някакъв начин приемането на стоката, да има явно изразено съгласие да бъде приета или друго доказателство, че е осъществена сделка. Безспорни доказателства за такова съгласие или сделка - било то писмено или устна договорка, по делото не са установени. От представените фактури също не може да се съди за параметрите на евентуална сделката – кога, какво количество чушки са били натоварени и как ще бъде заплатена стоката. Твърдяното от св. С. обстоятелството, че св. Б.

същевременно е продал идентични количества чушки на „***“ ЕООД, също не се потвърждава от събраните по делото доказателства. Действително св. Б. е предавал на „***“ ЕООД чушки, като някои от датите съвпадат с тези отразени във фактурите издадени от „***“ ЕООД, но предадените количества са различни – по-малки, от твърдените да са били предадени от С. на Б.. Отделно от това, св. С. твърди, че отразените във всяка отделна фактура количества са били натоварвани от св. Б. не наведнъж, а през няколко дни, като С. е сумирал натоварените от Б. количества, отразени на хвърчащи листчета. Тези несъответствия не позволяват да се направи паралел между заявеното от св. С. и установеното по делото.

При тези непълни и противоречиви доказателства, прокурорът напълно законосъобразно е преценил, че не може да се направи обосновано предположение за извършено престъпление по чл.209, ал.1 или чл.206, ал.1 от НК или друго такова от общ характер.

Районният съд е направил анализ на обективните и субективните елементи обуславящи престъпленията измама, като е изложил съображения, че в разглеждания случай такива не са налице.

Настоящата въззивна инстанция също е на мнение, че в разглеждания случай не са установени достатъчно данни за извършено от св. Б. или друго лице престъпление. Измамата е въвеждане в заблуждение или поддържане на заблуждение у някого, в следствие на което заблуденото лице се разпорежи с имущество, по начин който нанася на него или на друго лице имотна вреда, като това разпореждане е мотивирано единствено от представените неверните обстоятелства и иначе не би се извършило. Както правилно е отбелязал Районният съд, действията по възбуждане и поддържане на измамната представа следва да са с цел набавяне на имотна облага за дееца или друго лице. Тези действия са конкретни и предхождат извършеното от пострадалия имуществено разпореждане, като към онзи момент деецът е съзнавал, че няма обективна възможност да изпълни уговореното или дори и да е имал такава възможност е смятал да не го направи. Наличието на тези субективни елементи може да се изведе единствено когато параметрите на договореното са известни. В разглеждания случай, данни за това могат да се изведат единствено от показанията на св. Сетров, без да са подкрепени от други доказателства по делото.

При така установените противоречиви доказателства и липсата на конкретика, подкрепена с надлежни проверими факти относно постигнатата между св. С. и св. Б. договорка и последващо евентуално неизпълнение, вътрешното убеждение на прокурора за липса на престъпление не може да се оспорва, само защото не отговаря на очакванията на жалбоподателя. От събрания по делото доказателствен материал не може да се проследи и косвена верига от доказателства, които да подкрепят твърденията на св. С.. Отделно от неговите твърдения, няма други доказателства за конкретни или дори принципни договорки със св. Б.. Не могат да се установят количествата чушки и датите на които се твърди св. Б. да ги е получил от св. С.. При така недоказани твърдения за осъществена сделка между св. С. и св. Б. е безпредметно да се обсъжда дали последният е имал или не измамни намерения и дали такива намерения са осъществени.

При така установената при разследването фактическа обстановка, повдигане на обвинение и привличане към наказателна отговорност на лице, само въз основа на показания на пострадад, без доказателства от които може да се направи обосновано предположение за извършено или опит да бъде извършено от това лице престъпление, не само е в противоречие с чл.246 от НПК, но и би било неоснователна и незаконосъобразна наказателна репресия.

Решението на прокурора да прекрати наказателното производство поради липса на достатъчни данни за извършено престъпление, не възпрепятства св. С. да потърси разрешаването на спора по гражданско правен ред, ако има основания да счита, че е налице някакво неизпълнение на договорни отношения.

Относно престъплението по чл.290, ал.1 от НК, настоящият съдебен състав намира заключенията, както на прокурора, така и на първоиснатниционния за съд за правилни и законосъобразни.

В производството по гр. дело № 3872/2019 г. на Районен съд Пловдив, св. Б. е имал качеството на ответник. В това си качество, той е имал право да твърди, да отрича и да премълчава факти и обстоятелства които обслужват неговата защитна теза. В нито един момент св. Б. не е имал качеството на свидетел, което би го задължило да изложи всичко, което знае по делото и съответно, ако не го стори, да му бъде потърсена наказателната

отговорност. Наред с това, следва също така да се установи, че изложеното от лицето действително не отговаря на истината, а както вече се посочи по-горе, доказателства за това не се установяват. Подаването на отговор на искова молба, както и изложеното пред съда като ответник, дори и да се установи, че не отговаря на истината, не може да се квалифицира и като деяние по чл.290а от НК – „*Който потвърди неистина или затаи истина в писмена декларация, представена пред съд*“ – отново с оглед процесуалното качество на св. Б. в производството пред гражданския съд.

В заключение, настоящата въззивна инстанция намира, че разследването по ДП № 99/2019 г. по описа на РУП Стамболийски при ОД на МВР Пловдив е проведено пълно, всестранно и обективно, изчерпани са всички доказателствени източници, като изводите на прокурора за липса на престъпление са аргументирани, правилни и законосъобразни.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че атакуваното определение, с което е потвърдено постановлението за прекратяване на ДП № 99/2019 г. по описа на РУП Стамболийски при ОД на МВР Пловдив, като правилно, законосъобразно и съответстващо на събраните по делото доказателства следва да се потвърди.

Мотивиран от гореизложеното, и на основание чл.243, ал.8 от НПК
Съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 133 от 23.03.2021 г. по ЧНД № 1359/21 г. по описа на Районен съд Пловдив - III н.с., с което е потвърдено Постановление на Районна прокуратура Пловдив от 06.07.2020 г. за прекратяване на наказателно производство по Досъдебно производство № 99/2020 г. по описа на РУП Стамболийски при ОД на МВР Пловдив, водено за престъпление по чл.209, ал.1 и такова по чл.290, ал.1 от НК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____